

«Καταλλαγή» με έργα των Χρήστου Γουσίδη και Πάνου Παπανάκου

[Πολιτισμός](#) / [Εκθέσεις](#)

Ο Δήμος Σιθωνίας διοργανώνει και παρουσιάζει την έκθεση ζωγραφικής με τίτλο «Καταλλαγή» με έργα των Χρήστου Γουσίδη και Πάνου Παπανάκου στο Τεχνοχώρο «Αποθήκη», στη Νικήτη Χαλκιδικής, τη Παρασκευή 19 Ιουνίου 2020. Η διάρκεια της έκθεσης θα είναι μέχρι της 30 Σεπτεμβρίου 2020. Γράφει για την έκθεση ο Μιχάλης Μουστάκας:

«Ειρήνευση, συμφιλίωση, καταπράυνση, είναι μερικά από τα εννοιολογικά πρόσωπα της καταλλαγής, ένας όρος που περιγράφει τόσο τη θεματική όσο και τη συνάντηση των δύο ζωγράφων Πάνου Παπανάκου και Χρήστου Γουσίδη. Μια ιδέα που γεννήθηκε από την ένταση της περιόδου και της ωδίνες της επικαιρότητας αλλά που αναφέρεται σε γενικότερους προβληματισμούς, εικαστικούς, κοινωνικούς και πολιτικούς.

Η σχέση σύγχρονου και παραδοσιακού, η παύση ως σωτήρια εκεχειρία, η τυραννία του βιομηχανικού χρόνου, το άγχος της εξοντωτικής παραγωγικότητας, η εμμονή της αέναης ανάπτυξης και ο αστικός γιγαντισμός, είναι μερικοί από τους άξονες, γύρω από τους οποίους ανεμοδέρνονται η ανθρώπινη ευαισθησία, το φυσικό

περιβάλλον και οι αξίες από τον πλούτο της παράδοσής μας.

Η σχηματική παραμόρφωση, τα εξπρεσιονιστικά χρώματα, η βυζαντινή αγιογραφική έκφραση και η λαϊκή εικονογραφία του Παπανάκου, συναντούν τη βυζαντινή καταγωγή του Γουσίδη, μπολιασμένη με σύγχρονα υλικά, με χρωματική οικονομία και τρυφερή τονική ρυθμικότητα.

Βαδίζοντας και οι δυο παράλληλα στον ανάντη του χρόνου από διαφορετική όχθη, συναντώνται στη μισγάγγεια της παραστατικής τους τέχνης. Η ηθογραφική και λαϊκή παράδοση συναντά τον αστικό πολιτισμό με κοινό άξονα την απλότητα, το χρώμα και το συναίσθημα.

Οι ψυχογραφικές πινελιές του Παπανάκου και η ήμερη τοπιογραφία του, μπολιάζονται με την αστική α-τοπία του Γουσίδη, ο οποίος σχεδόν χειρουργικά, αφαιρεί από τα αστικά σύμβολα τη σκληρότητα του βιομηχανικού πολιτισμού, απεικονίζοντάς τα εν πλήρη ανθρώπινη απουσία, σε στιγμές ηρεμίας ή εγκατάλειψης. Αυτές οι στιγμές της καταλλαγής αποκαλύπτουν τη γύμνια του ατομοκεντρικού μας πολιτισμού, έτσι που η ησυχία λυτρώνει τον άνθρωπο και αναδύεται η νοσταλγία της χαμένης αθωότητας και ηρεμίας, το κοινοτικό στοιχείο με το ανθρώπινο πρόσωπο, που τόσο ανάγλυφα και γλαφυρά σχηματοποιεί

ο χρωστήρας του Παπανάκου.

Σ'αυτή τη διαλεκτική σχέση το εκκρεμές της εσωτερικής αγωνίας δεν σταματά να κινείται. Όταν ο θόρυβος και η σκόνη του κόσμου καταλαγιάζουν.- Η υπαρξιακή αγωνία, η ακατάκτητη εγγύτητα του Άλλου, η φυσική παρακμή και πλήθος άλλων αυτοκαταστροφικών σειρήνων, αναθαρρούν πια ανεμπόδιστα.

Πίσω από το παραπέτασμα του κόσμου, κάτω από τα τσιμέντα και την άσφαλτο, πέρα απ τους ουραμούς και τις θάλασσες, το χώμα που βλασταίνει μας καλεί.»

%sdoiuytrewsxcvbgtrewqaaaaa%

<https://bit.ly/2zltwq0>